

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 43 ust. 1 WE gwarantuje każdemu obywatelowi państwa członkowskiego prawo prowadzenia działalności gospodarczej w innym państwie członkowskim w celu podjęcia i wykonywania w tym państwie działalności na własny rachunek, oraz zakładania w innym państwie członkowskim spółek i prowadzenia przedsiębiorstw. Jako wyraz ogólnego zakazu dyskryminacji, ustanowionego w art. 12 WE, art. 43 WE zakazuje dyskryminacji ze względu na przynależność państwową osób działających na własny rachunek. Nakaz równego traktowania względem własnych obywateli został wyrażony w art. 43 ust. 2 WE. Zgodnie z tym swoboda przedsiębiorczości obejmuje prawo do podjęcia i wykonywania każdego rodzaju działalności na własny rachunek oraz do zakładania i zarządzania przedsiębiorstwami, a zwłaszcza spółkami, na terytorium każdego innego państwa członkowskiego, na warunkach określonych przez ustawodawstwo państwa przyjmującego, które obowiązują względem obywateli tego państwa.

Na potrzeby dokonania wpisu spółki założonej zgodnie z przepisami prawa austriackiego na wniosek obywatela państw członkowskich Unii Europejskiej, które przystąpiły do niej w dniu 1 maja 2004 r. — z wyjątkiem Malty i Cypru — austriackie sądy właściwe w przedmiocie dokonywania wpisu wymagały stwierdzenia prowadzenia przez niego działalności na własny rachunek. Decydujący dla odróżnienia pomiędzy działającymi na własny rachunek i pracownikami zależnymi jest „rzeczywisty przedmiot działalności z gospodarczego punktu widzenia”. Zgodnie z przepisami prawa austriackiego w szczególności wspólnicy spółki osobowej oraz udziałowcy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, mający udziały mniejsze niż 25 %, którzy, zwykle w ramach stosunku pracy, świadczą pracę, są uważani za pracowników zależnych. Domniemanie to obowiązuje do czasu stwierdzenia przez regionalny oddział przedsiębiorstwa usług pośrednictwa pracy, na wniosek współnika, że współnik ten ma decydujący wpływ na zarządzanie spółką. Obowiązek przedstawienia dowodu wykonywania działalności na własny rachunek spoczywa na wnioskodawcy. Do czasu stwierdzenia prowadzenia przez niego działalności na własny rachunek w formie decyzji, maksymalnie jednak podczas trzech miesięcy, zainteresowani nie mogą prowadzić swojej działalności.

Przepis ten jest niezgodny ze swobodą przedsiębiorczości ustanowioną w art. 43 WE. Utrudnia on osobom działającym na własny rachunek, pochodzącym z jednego z ośmiu nowych państw członkowskich, korzystanie z przysługującej im swobody prowadzenia w Austrii działalności gospodarczej, znacznie utrudniając im założenie spółki bez uzasadnienia. Nawet jeśli prawdziwe byłoby, że przedmiotowy przepis ma jedynie ograniczony zakres zastosowania, nie powoduje to utraty przez ten przepis charakteru dyskryminującego. Nawet jeśli obywatele tych ośmiu państw nie zawsze i nie bez wyjątku musieli składać odnośny wniosek, decydujące jest, że obywatele austriaccy oraz obywatele pozostałych państw członkowskich *nigdy* nie musieli go składać. Przepisy przejściowe traktatów akcesyjnych przewidują przy tym ograniczenia jedynie w odniesieniu do swobody przepływu pracowników. Właśnie w odniesieniu do swobody przedsiębiorczości takie ograniczenia nie istnieją. To że przedmiotowe uregulowanie, zgodnie z jego *ratio legis*, ma na celu zapobieżenie obchodzeniu przepisów przejściowych dotyczących swobody przepływu pracowników i nie ma na celu ograniczenia swobody przedsiębiorczości w żaden sposób nie zmienia tego, że przepis ten skutkuje ograniczeniem swobody przedsiębiorczości.

Zgodnie z art. 46 WE ograniczenia swobody przedsiębiorczości mogą być uzasadnione jedynie względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego oraz, pod warunkiem, że nie chodzi o środki mające charakter oczywiście dyskryminujący, innymi nadrzędnymi wymogami interesu publicznego. Stanowiąc ograniczenie podstawowej swobody środki te muszą jednak być w stanie zapewnić osiągnięcie celu, do którego zmierzają i nie mogą wykraczać ponad to, co jest niezbędne dla jego zrealizowania. Przedmiotowe uregulowanie austriackie nie spełnia tych wymogów dotyczących uzasadnienia.

Nie ma bowiem podstaw aby przyjąć, że obchodzenie przepisów przejściowych, którego obawia się rząd austriacki, przez obywateli odnośnych ośmiu państw członkowskich mogłoby osiągnąć taką skalę, że funkcjonowanie austriackiego rynku pracy zostałoby rzeczywiście poważnie zagrożone. Ponadto obydwa kryteria oceny rodzaju zatrudnienia — rodzaj świadczonej pracy oraz wpływ na zarządzanie spółką — nie są właściwe dla odgraniczenia pracy zależnej od pracy na własny rachunek. W przedmiocie niezbędności ograniczenia, należy zauważyć, że z uzasadnienia przedstawionego przez rząd austriacki nie wynika, dlaczego następcza kontrola po dokonaniu wpisu spółki do rejestru, stanowiąca łagodniejszy środek, nie mogłaby zapewnić osiągnięcia zakładanego celu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 26 marca 2007 r. — Amplificativa Srl, Amplifin SpA przeciwko Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-162/07)

(2007/C 140/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Amplificativa Srl, Amplifin SpA

Strona pozwana: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 4 ust. 4 akapit ostatni szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r. należy interpretować jako przepis, który nie jest wystarczająco dokładny i który pozwala państwom członkowskim na stosowanie systemu tam przewidzianego w szczególnych przypadkach powiązań gospodarczych, finansowych lub prawnych pomiędzy różnymi podmiotami, czy też jako przepis wystarczająco dokładny, który w sytuacji, gdy państwo członkowskie postanowiło ustanowić taki system, zobowiązuje to państwo, by przewidziało ono jego stosowanie we wszystkich przypadkach, w których występują więzi tam opisane?

2) Niezależnie od odpowiedzi na poprzednie pytanie, czy ustanowienie ograniczeń czasowych w tym rozumieniu, że przesłanką stosowania systemu jest istnienie powiązań przez znaczny okres czasu, podczas gdy zainteresowane podmioty nie mają możliwości przeprowadzenia dowodu na okoliczność istnienia uzasadnionego względu gospodarczego, dla którego powstała więź, stanowi środek dysproporcjonalny w odniesieniu do celów dyrektywy i zakazu nadużywania prawa; czy w każdym razie takie uregulowanie należy uznać za sprzeczne z zasadą neutralności podatku VAT?

(¹) Dz.U. L 145, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht des Saarlandes w dniu 30 marca 2007 r. — Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Dr Fritz Trennheuser und Deutscher Apothekerverband e.V. przeciwko Krajowi Związkowemu Saary oraz Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales, interwenient: DocMorris N.V.

(Sprawa C-171/07)

(2007/C 140/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht des Saarlandes

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Dr. Fritz Trennheuser und Deutscher Apothekerverband e.V.

Strona pozwana: Kraj Związkowy Saary oraz Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales

Interwenient: DocMorris N.V.

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości w odniesieniu do spółek kapitałowych (art. 43 oraz 48 WE) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one zakazowi posiadania aptek przez osoby niebędące farmaceutami przewidzianemu w § 2 ust. 1 pkt 1- 4 i 7 oraz § 7 zdanie pierwsze i § 8 zdanie pierwsze Gesetz über das Apothekenwesen (ustawy o aptekarstwie, zwanej dalej „ApoG”) w brzmieniu z dnia 15 października 1980 r. (BGBl.

I str. 1993), ostatnio zmienionej przez art. 34 rozporządzenia z dnia 31 października 2006 r. (BGBl. I str. 2407)?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy krajowy organ administracji na podstawie prawa wspólnotowego, w szczególności art. 10 WE i zasady praktycznej skuteczności prawa wspólnotowego, jest uprawniony i zobowiązany do niestosowania przepisów krajowych uznanych przez niego za sprzeczne z prawem wspólnotowym także wtedy, gdy naruszenie prawa wspólnotowego nie jest oczywiste, a Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich nie stwierdził niezgodności danych przepisów z prawem wspólnotowym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht des Saarlandes (Niemcy) w dniu 30 marca 2007 r. — Farmaceuta Helga Neumann-Seiwert przeciwko Krajowi Związkowemu Saary oraz Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales, interwenient: DocMorris N.V.

(Sprawa C-172/07)

(2007/C 140/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht des Saarlandes

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Farmaceuta Helga Neumann-Seiwert

Strona pozwana: Kraj Związkowy Saary, Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales, Saarbrücken

Interwenient: DocMorris N.V.

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości w odniesieniu do spółek kapitałowych (art. 43 oraz 48 WE) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one zakazowi posiadania aptek przez osoby niebędące farmaceutami przewidzianemu w § 2 ust. 1 pkt 1- 4 i 7 oraz § 7 zdanie pierwsze i § 8 zdanie pierwsze Gesetz über das Apothekenwesen (ustawy o aptekarstwie, zwanej dalej „ApoG”) w brzmieniu z dnia 15 października 1980 r. (BGBl. I str. 1993), ostatnio zmienionej przez art. 34 rozporządzenia z dnia 31 października 2006 r. (BGBl. I str. 2407)?